

for at man gjennem Vedtagelsen af de Lønningslove, som ere forelagte til Revision, kunde faae en Maalestof for, hvad man skal foreslaa som midlertidigt Tillæg til dem, hvis Lønninger ikke ere foreslaaede reviderede. — Jeg kan ikke Andet end erkjende, at der igjennem det ærede Medlems Udtalelser gik en Anerkjendelse af, at Arbeideren er sin Løn værd. Men det forekommer mig rigtig nok, at der ved Siden deraf ogsaa fremkom Udtalelser fra det ærede Medlem, som nærmest kunde tydes saaledes, at man skal dog se at erhverve ogsaa denne Vare saa billig som mulig. Overfor en saadan Tendens til at ville søge erhvervet Statsjenerne saa billig som mulig skal jeg kun gjøre den ene Bemærkning, at billigt Arbeide i Reglen ikke er godt Arbeide. Jeg tvivler ikke om, at, dersom man vilde gjøre et Skridt videre endnu og forsøge paa at sætte de ledige Statsjenerne til Licitation, vilde der kunne gjøres en endnu meget betydeligere Besparelse med Hensyn til Statsjenernes Beføstlighed; men jeg holder mig overbevist om, at Statsjenerne, Samfundet og mest af Alle de Samfundsklasser, som man helst vil skaane, ville komme til at betale det tilfald. Imidlertid tror jeg, at det ærede Medlems Grundanskuelse, som jeg fuldstændig slutter mig til, er den, at Arbeideren ogsaa er sin Løn værd, og jeg tror, at Afvigelsen mellem det ærede Medlems Betragtning og min vel nærmest kunde være den, at jeg vurderer Arbeidet meget høiere, end det ærede Medlem gjør. Jeg skal, skjøndt enkelte Exempler naturligvis ikke betyde noget overfor Undersøgelsen af dette Spørgsmaal, dog tillade mig at modsigte, hvad det ærede Medlem fremspørte om, at Statsjenerne befindes sig saa vel i deres Stillinger, at det er næsten uden Exempel, at de forlade dem for at gaa over i private Stillinger. Det er ingenlunde Tilfældet. Jeg har endog i den korte Tid, hvori jeg har staaet disse Forhold nær, set ikke mindre end to af de høist Stillede i Centraladministrationen, Mænd, som stode umiddelbart under Ministeren, forlade deres Stillinger for at gaa over i privat Tjeneste, og det sandelig ikke to af de Statsjenerne, hvis Tjeneste man godt kunde undvære. De have forladt Statsjenerne, skjøndt de med det Samme maatte opgive en Del af det, de havde erhvervet ved en lang Statsjenerne, nemlig Pensionsretten. — Jeg vilde meget beklage, om jeg imod min Villie skulde være Aarsag i, at Udvalgets Arbeide er blevet langsommere, end

det ellers vilde kunne have været derved, at jeg har forømt samtidig med Lovforslaget at fremsætte alle de Dplysninger, som Udvalget har troet at behøve. Men jeg vil til min Undskyldning blot gjøre gjældende, at det jo er ganske overordentlig vanskeligt at vide, hvilke Dplysninger et Udvalg behøver; man behøver ikke at have staaet længe paa den Plads, hvor jeg staaar nu, for at vide, hvilke Overraskelser et Udvalg ofte bereder Ministre i den Retning. Det ærede Medlem har vistnok fuldstændig Ret i, at de Pakter af Korrespondancer, som ligge til det nuværende Udvalgs Disposition fra Tiden 1868—69—70, da de nuværende Lønningslove vare under Behandling, i Omfang ikke staa tilbage for dem, som det nuværende Udvalg uden al Tvivl vil efterlade sig til fremtidigt Brug. Men naar det ærede Medlem har nævnt denne Lighed mellem Udvalgets Arbeide i 1868—69—70 og saa nu, vilde det have glædet mig meget, om det ærede Medlem vilde have søgt denne Lighed strakt noget videre, thi det ærede Medlem vil jo ikke være uvidende om, at i disse Aar 1868—69—70, i hvilke Lønningsudvalgene og Rigsdagen bestræbte sig for at komme tilende med Lønningslovenes Behandling, blev der for disse Aar vedtaget en midlertidig Lønningsforbedring for Embedsmændene. Det skulde glæde mig, om det ærede Medlem vilde søge tilveiebragt ogsaa denne Lighed imellem Forholdene 1868—69—70 og nu.

S. Jørgensen: For mig ligger der ganske vist noget Overraskende i, at den høie Regjering nu i denne Tid har forelagt flere nye Lovforslag. Det vil jo erindres, at dette Ministerium og navnlig den høitærede Conseilspræsident har vist en stor Modbydelighed for lange Rigsdagsamlinger. Dengang den høitærede Conseilspræsident tiltraadte Regjeringen, udtalte han sig for kortere Rigsdagsamlinger, men det viste sig ganske vist, at det ikke slog til for ham, idet det Modfatte netop har været Tilfældet, saa at vi have staaet lange og ufrugtbare Rigsdagsamlinger. Nu synes det imidlertid, at Regjeringen pludselig er staaet om, idet den 5 Maanedes, efterat Rigsdagen er traadt sammen, har forelagt os flere nye Lovforslag, og skal man dømmes efter Regjeringens Stilling nu, skulde man næsten tro, at den ønskede, at man skulde have Rigsdagsamlinger paa 2 Gange 5 eller 2 Gange 6 Maanedes. Jeg er imidlertid enig med